

Sygn. akt VIII Ga 91/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Kala

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2019 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: (...) **w G.**

przeciwko: **K. S.**

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 22 października 2018 r., sygn. akt. VIII GC 1626/18 upr

1. oddala apelację;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 450 zł (czteryście pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt VIII Ga 91/19

UZASADNIENIE

Powód (...) w Z., wniósł w dniu 8 lutego 2018 roku pozew o zasądzenie od pozwanego K. S. kwoty 10 497,00 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 17 września 2017 r. do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwany zamówił u niego towary, które szczegółowo określone zostały w wystawionej fakturze VAT stanowiącej dowód w sprawie. Powód twierdził, że prawidłowo wywiązał się z powstałego zobowiązania, pozwany jednak pomimo wezwania do zapłaty i podjętych działań windykacyjnych nie uregulował swoich należności względem powoda.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 16 kwietnia 2018 r., sygn. akt VIII GNc 1441/18, Sąd Rejonowy w Bydgoszczy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Sprzeciw od powyższego orzeczenia złożył pozwany, który zaskarżył nakaz w całości. Pozwany domagał się oddalenia powództwa oraz zasądzenia od powoda na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, że powód nie przedstawił żadnego dowodu potwierdzającego fakt zawarcia transakcji. Pozwany podniósł, że na dokumencie wydania magazynowego nr (...) brak jest podpisu odbiorcy. Pozwany powołał się na faktury wystawione po spornych transakcjach wskazując, że w wykazie nierozliczonych faktur brak jest zadłużenia objętego powództwem.

W piśmie procesowym z dnia 12 lipca 2018 r. powód cofnął powództwo wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie należności głównej, co do wysokości wpłat tj. kwoty 10 497,00 zł. Powód podtrzymał żądanie, co do odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych w ten sposób, że żądał zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda odsetek ustawowych w transakcjach handlowych od kwoty 10 497,00 zł od dnia 17 września 2017 r. do dnia 9 lutego 2018 r., od kwoty 7 000,01 zł od dnia 10 lutego 2018 r. do dnia 12 kwietnia 2018 r., od kwoty 2 040,01 zł od dnia 13 kwietnia 2018 r. do dnia 16 kwietnia 2018 r. oraz od kwoty 0,01 zł o dnia 17 kwietnia 2018 r. do dnia 4 maja 2018 r.

Na rozprawie w dniu 18 października 2018 r. pozwany oświadczył, że otrzymał skutery, za które zapłaty domagał się powód. Pozwany wskazał, że nie płacił za skutery w terminie ze względu na trudną sytuację finansową. Pozwany zażądał żeby nie obciążać go kosztami postępowania bowiem nie otrzymał wezwania do zapłaty.

Wyrokiem z dnia 22 października 2018 r. Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych liczone w następujący sposób:

- 1) od kwoty 10 497 zł (dziesięć tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt siedem złotych) od dnia 17 września 2017 roku do dnia 9 lutego 2018 roku,
- 2) od kwoty 7000,01 zł (siedem tysięcy i jeden grosz) od dnia 10 lutego 2018 r. do dnia 12 kwietnia 2018 roku,
- 3) od kwoty 2040,01 zł (dwa tysiące czterdzieści złotych i jeden grosz) od dnia 13 kwietnia 2018 roku do dnia 16 kwietnia 2018 roku,
- 4) od kwoty 0,01 zł (jeden grosz) od dnia 17 kwietnia 2018 roku do dnia 4 maja 2018 roku,

umorzył postępowanie w pozostałej części, a ponadto - zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3917 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny w sprawie. Powód sprzedał pozwanemu 3 skutery, w związku z czym w dniu 17 sierpnia 2017 r. wystawił pozwanemu fakturę VAT nr (...) na łączną kwotę 10 497,00 zł z terminem zapłaty wyznaczonym na 16 września 2017 r. Pozwany towar odebrał nie wnosząc żadnych zastrzeżeń, co do jego ilości i jakości. Powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 10 497,00 zł tytułem powyższej faktury. Pozwany przelał na rachunek powoda w dniach: 9 lutego 2018 r. kwotę 3 496,99 zł; 12 kwietnia 2018 r. kwotę 4 960,00 zł; 16 kwietnia 2018 r. kwotę 2 040,00 zł; 4 maja 2018 r. kwotę 0,01 zł. Transakcji dokonano tytułem faktury VAT nr (...)

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o wyżej wymienione dowody z dokumentów prywatnych, których prawdziwość, autentyczność i moc dowodowa nie budziły jego wątpliwości oraz na podstawie zeznań świadka J. G., które Sąd ocenił jako logiczne i jasne oraz korespondujące z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie.

Sąd Rejonowy zważył, że w sprawie bezspornym było, że pozwany zakupił u powoda towary w postaci skuterów za, które powód wystawił fakturę VAT na kwotę 10 497,00 zł z terminem zapłaty wyznaczonym na 16 września 2017 r. Stosownie do treści art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić cenę. Powód wykonał wszystkie obowiązki wynikające z zawartej umowy sprzedaży. Pozwany nie uregulował jednak w terminie należności za odebrany towar. Sąd ustalił, że pozwany dokonał zapłaty należności dochodzonej pozwem już po dacie wniesienia pozwu, przelewając na rachunek powoda w dniach: 9 lutego 2018 r. kwotę 3 496,99 zł; 12 kwietnia 2018 r. kwotę 4 960,00 zł; 16 kwietnia 2018 r. kwotę 2 040,00 zł; 4 maja 2018 r. kwotę 0,01 zł. Transakcji dokonano tytułem faktury VAT nr (...).

W piśmie procesowym z dnia 12 lipca 2018 r. powód cofnął powództwo wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie należności głównej, co do wysokości wpłat tj. kwoty 10 497,00 zł. Sąd Rejonowy zważył, iż zgodnie z treścią art. 203 § 1 kodeksu postępowania cywilnego pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, przy czym z mocy art. 203 § 4 K.p.c. sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu tylko wtedy, gdy okoliczności

sprawy wskazują, że czynność ta jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Sąd Rejonowy zważył, że z okoliczności sprawy nie wynika, aby cofnięcie pozwu w niniejszej sprawie było sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzało do obejścia prawa należy uznać, iż powód skutecznie cofnął pozew. Z mocy art. 355 § 1 K.p.c. jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew, sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania. Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w punkcie drugim wyroku, umarzając postępowanie, co do tej kwoty.

Sąd Rejonowy zważył, że powód podtrzymał powództwo w zakresie w jakim żądał zasądzenia odsetek od należności głównej. Pozwany twierdził, że nie otrzymał wezwania do zapłaty, co skutkowało powinno oddaleniem żądania w zakresie odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych. Przed zamknięciem rozprawy pozwany powiedział natomiast, iż wie, że jest zobowiązany do zapłaty odsetek, prosi jednak o nieobciążanie go kosztami procesu. W ocenie Sądu I instancji, twierdzenia pozwanego, podniesione w pozwie, sugerujące, iż nie jest on zobowiązany do zapłaty należności dochodzonej pozwem, były gołosłowne i podniesione jedynie na użytek procesu, w celu odroczenia terminów płatności. Pozwany nie przedstawił żadnego dowodu potwierdzającego brak obowiązku zapłaty jak również zmianę terminów płatności. Pozwany towar otrzymał i nie zapłacił za niego w terminie. Powód nie miał obowiązku wzywania pozwanego do zapłaty. Termin zapłaty wynikał z wystawionej faktury VAT. Powód przedstawił również potwierdzenia nadania wezwania do zapłaty jak i korespondencje elektroniczną poprzez, którą pozwany również został wezwany do uregulowania należności.

W ocenie Sądu Rejonowego, do przedmiotowego stosunku prawnego znajduje zastosowanie ustawa z dnia 12.06.2003 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (art. 4a i art. 7 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych). Sąd Rejonowy wskazał, że pozwany dokonał zapłaty za należność główną z opóźnieniem, tj. po upływie terminu płatności wynikającego z faktury VAT. Sam przyznał zresztą, przed zamknięciem rozprawy w dniu 18 października 2018 roku, iż wie, że jest zobowiązany do zapłaty odsetek. W związku z powyższym Sąd zasądził odsetki za opóźnienie w transakcjach handlowych zgodnie z żądaniem pozwu.

Ponadto, Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw do nieobciążania powoda kosztami procesu na zasadzie art. 102 kpc.

O kosztach procesu Sąd pierwszej instancji orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. oraz na podstawie § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 roku poz. 1804 z późn. zm). Sąd Rejonowy zważył, że w niniejszej sprawie wszelkie dokonane przez pozwanego płatności zostały dokonane po wytoczeniu powództwa, a tym samym należało uznać, że przegrał sprawę w całości.

W punkcie trzecim wyroku, na podstawie art. 98 § 1 i art. 99 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, zasądzono zatem od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3917 złotych tytułem kosztów procesu. Na powyższą kwotę składa wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 3600 złotych, kwota 30 zł opłaty od pozwu oraz 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa.

Pozwany w apelacji zaskarżył w/w wyrok w całości, zarzucając:

1/ wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym bez wystarczających dokumentów potwierdzających zawarcie transakcji, co jest niezgodne z art. 499 § 2 kc. Skarżący zarzucił, że w pozwie wniesionym w dniu 8 lutego 2018 r. brak jest dokumentu potwierdzającego zawarcie transakcji, przedstawione dokumenty nie mają żadnej wartości dowodowej, co zostało podważone w sprzecznie od nakazu zapłaty,

2/ nieodroczenie zgodnie z art. 214 § 1 kpc rozprawy pomimo nedoręczenia pozwanemu wezwania na rozprawę wynikającego z nieprawidłowości leżących po stronie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy, co stanowi przyczynę nieważności określonej w art. 379 pkt. 5 kpc,

3/ nieważność postępowania na podstawie art. 379 pkt. 5 kpc – pozwany został pozbawiony możliwości obrony swych praw poprzez niedostarczenie odpisu pisma pełnomocnika powoda z dnia 12 lipca 2018 r. wraz z załącznikami, przez co nie mógł się zapoznać i ustosunkować do jego treści w terminie wyznaczonym przez Sąd. Nie mógł również przedstawić swoich wniosków, twierdzeń i dowodów. Pozwany nie otrzymał również zawiadomienia o terminie pierwszej rozprawy. Rozprawa nie odbyła się mimo nieprawidłowego wezwania pozwanego – powyższy fakt potwierdził Sąd w trakcie drugiej rozprawy w dniu 18 października 2018 r.,

4/ naruszenie art. 231 kpc poprzez błędne uznanie faktu zobowiązania w postaci odsetek za nieterminową płatność,

5/ zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3917 zł, podczas gdy powód żądał kwoty 2492 zł.

Skarżący domagał się uchylecia zaskarżonego wyroku w całości, zniesienia postępowania przed Sądem I instancji w zakresie dotkniętym nieważnością, poczynając od pierwszej rozprawy i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego. Ewentualnie pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie powództwa w całości na podstawie art. 386 § 1 kpc oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powód w odpowiedzi na apelację domagał się jej oddalenia oraz zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności stwierdzić trzeba, że skorzystanie przez Sąd odwoławczy z uprawnienia do rozpoznania sprawy w postępowaniu uproszczonym na posiedzeniu niejawnym może zostać uniemożliwione tylko wskutek złożenia przez skarżącego wniosku o wyznaczenie rozprawy w apelacji lub zgłoszenia tejże treści wniosku przez jego przeciwnika w odpowiedzi na apelację. W rozpoznawanej sprawie takiej potrzeby nie było, w szczególności nie zachodziła konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego, a i sam skarżący nie powołał jakiegokolwiek argumentacji, która mogłaby przekonać Sąd odwoławczy do odstąpienia od zasady rozpoznawania sprawy w postępowaniu uproszczonym na posiedzeniu niejawnym. Wskazać trzeba bowiem, że Sąd meriti poczynił w sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Okręgowy przyjmuje za własne, a ponadto zaznaczyć należy, że niniejsza sprawa rozpoznana została w postępowaniu uproszczonym, to zaś determinuje konieczność zastosowania określonych dla tego rodzaju spraw regulacji szczególnych, zwłaszcza dyspozycji przepisu art. 505¹³ § 2 k.p.c., zgodnie z którym jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, to uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

W dalszej kolejności trzeba mieć także na uwadze, że w postępowaniu uproszczonym apelacja ma charakter ograniczony, a celem postępowania apelacyjnego nie jest tu ponowne rozpoznanie sprawy, ale wyłącznie kontrola wyroku wydanego przez Sąd I instancji w ramach zarzutów podniesionych przez skarżącego. Innymi słowy mówiąc, apelacja ograniczona wiąże Sąd odwoławczy, a zakres jego kompetencji kontrolnych jest zredukowany do tego, co zarzuci w apelacji skarżący.

Wprowadzając apelację ograniczoną, ustawodawca jednocześnie określa zarzuty, jakimi może posługiwać się jej autor i zakazuje przytaczania dalszych zarzutów po upływie terminu do wniesienia apelacji - co w polskim porządku prawnym wynika z art. 505⁹ § 1¹ i 2 k.p.c. (tak w uzasadnieniu uchwały składu 7 sędziów SN z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC Nr 6 z 2008 r., poz. 55; tak również M. Manowska, "Apelacja w postępowaniu cywilnym. Komentarz. Orzecznictwo", Warszawa 2013, s. 305 - 306). Tym samym w ramach niniejszego uzasadnienia poprzestać należy jedynie na odniesieniu się do zarzutów apelacji, bez dokonywania analizy zgodności zaskarżonego rozstrzygnięcia z prawem w pozostałym zakresie, także w kontekście prawidłowego zastosowania przepisów prawa materialnego.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 499 § 2 kpc, stwierdzić należy, że przepis ten został uchylony. Podkreślić należy, że Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie, zgodnie z wnioskiem powoda, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. Kodeks postępowania cywilnego określa jedynie negatywne przesłanki do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym. Sąd Rejonowy dokonując analizy treści pozwu i załączników uznał, że żadna z okoliczności wskazanych w powyższym przepisie, a w szczególności oczywista bezzasadność roszczenia, czy wątpliwości co do przytoczonych okoliczności, w sprawie nie zachodzi.

Na marginesie wskazać należy, że z sytuacją, gdy „przytoczone okoliczności budzą wątpliwości” mamy do czynienia, gdy przytoczenia powoda wzajemnie są sprzeczne lub niezgodne bądź się wzajemnie wykluczają (zob. A. Marciniak, komentarz do art. 499 k.p.c. (w:) A. Marciniak, K. Piasecki (red.), Kodeks postępowania cywilnego, t. II..., nb. 3, s. 581–582; R. Flejszar, komentarz do art. 499 k.p.c. (w:) A. Góra-Błaszczkowska (red.), Kodeks postępowania cywilnego, t. I..., nb. 5, s. 1442; S. Cieślak, Postępowania przyspieszone w procesie cywilnym. Zarys postępowania nakazowego, upominawczego i uproszczonego, Warszawa 2004, s. 61). Należy tu również wypadek, w którym przytoczenia te są nieprawdopodobne ze swej istoty (np. gdy powód twierdzi, że dochodzi zapłaty za wydobyte na jego polu przez pozwanego diamenty; zob. P. Telenga, komentarz do art. 499 k.p.c. (w:) A. Jakubecki (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Warszawa 2015, uw. 3, s. 664). Należy zgodzić się ze stanowiskiem, że przytoczone okoliczności budzą wątpliwość, gdy są sprzeczne z faktami, które są powszechnie znane (art. 228 § 1) albo znane sądowni urzędowo (art. 228 § 2). W ocenie Sądu Okręgowego, z żadną z powyższych sytuacji nie mieliśmy w sprawie niniejszej do czynienia.

Trzeba ponadto podkreślić, że przy dokonywaniu oceny, czy zachodzi któraś z przeszkód wskazanych w art. 499 § 1 pkt 1-4 k.p.c., sąd kieruje się wyłącznie twierdzeniami faktycznymi zawartymi w pozwie. Wniosek taki znajduje oparcie po pierwsze w art. 499 k.p.c., w którym wprost jest mowa o tym, że wskazane w nim przeszkody wydania nakazu zapłaty oceniane są "według treści pozwu". Po drugie, postępowanie upominawcze polega właśnie na tym, że weryfikacja roszczenia pieniężnego przeprowadzana jest bez postępowania dowodowego, tylko w oparciu o twierdzenia faktyczne powoda w pozwie, przy założeniu ich prawdziwości, z zastrzeżeniem ograniczenia płynącego z art. 499 § 1 pkt 2 kpc.

Ponadto, postępowanie przed sądem pierwszej instancji nie jest, w ocenie Sądu Okręgowego, dotknięte nieważnością w rozumieniu art. 379 pkt. 5 kpc. Skarżący argumentował, że przyczyną nieważności jest nieodroczenie przez sąd pierwszej instancji rozprawy, pomimo tego, że pozwanemu nie doręczono wezwania na rozprawę.

Przepis artykułu 379 pkt 5 k.p.c. przewidujący nieważność postępowania w przypadku pozbawienia strony możliwości obrony swych praw gwarantuje stronie prawo korzystania z przywilejów procesowych, a tym samym zapewnia jej konstytucyjne prawo do sądu i związane z nim prawo do obrony. W prawidłowo prowadzonym postępowaniu strona w granicach zakreślonych przepisami prawa ma bowiem wiedzę na temat toczącego się postępowania oraz ma możliwość podnoszenia twierdzeń i zgłaszania dowodów na ich poparcie. Nieważność z art. 379 pkt 5 k.p.c. zachodzi więc wtedy, gdy możliwości obrony swych praw została pozbawiona strona procesu.

W rozważanej sprawie zarządzeniem z dnia 21 czerwca 2018 r. wyznaczony został termin rozprawy na dzień 23 sierpnia 2018 r. (k. 32), z poleceniem zawiadomienia o tym terminie pełnomocnika powoda i pozwanego. Jak wynika z protokołu rozprawy po wywołaniu nie stawiła się żadna ze stron. Sąd Rejonowy dopuścił dowód z dokumentów, a następnie odroczył rozprawę do dnia 18 października 2018 r. Nie można jednakże zgodzić się z twierdzeniem pozwanego co do tego, że nie miał on możliwości udowodnienia swoich racji i obrony swych praw (art. 379 pkt 5 kpc). Zważyć należy bowiem, że na rozprawie w dniu 18 października 2018 r. (na której pozwany był obecny), Sąd Rejonowy – z uwagi na ewidentną nieprawidłowość w doręczeniu pozwanemu zawiadomienia o terminie rozprawy, zniósł postępowanie w zakresie, w jakim było ono przeprowadzone na pierwszej rozprawie w dniu 23 sierpnia 2018 r. (k.62). Jednocześnie pozwany na rozprawie w dniu 18 października 2018 r. został pouczony przez Przewodniczącą o treści art. 210 kpc oraz art. 6 kpc. Nadto, pozwanemu doręczono pismo strony powodowej z dnia 12 lipca 2018 r. (którym powód cofnął pozew oraz zrzekł się żądania roszczenia w zakresie należności głównej), z którym pozwany zapoznał się (k.62v). Przed zamknięciem rozprawy Przewodniczący udzielił zaś stronom głosu. Pozwany miał zatem

możliwość obrony swoich praw. W szczególności pozwany oświadczył, że nie kwestionował długu (tylko formę w jakiej powód domagał się spłaty) oraz, że wie, że jest zobowiązany do zapłaty odsetek na rzecz powoda (k.63).

Nietrafnie ponadto pozwany zarzucił Sądowi Rejonowemu błędne określenie wysokości kosztów procesu zasądzonych przedmiotowym wyrokiem. Otóż wyjaśnić należy, że w sprawach rozpoznawanych w postępowaniu upominawczym, przy wartości przedmiotu sprawy wynoszącej w sprawie niniejszej kwotę 10 497 zł, stawka minimalna pełnomocnika procesowego strony wynosi 2400 zł (§ 3 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych). Ustawodawca przewidział bowiem, że w postępowaniach, w których wydawany jest na posiedzeniu nakaz zapłaty (postępowanie nakazowe, postępowanie upominawcze, elektroniczne postępowanie upominawcze, europejskie postępowanie nakazowe), stawki minimalne ustalać należy jako 2/3 stawki określonej w § 2 komentowanego rozporządzenia. Rozwiązanie takie związane jest z niejawnym trybem procedowania sądu w sprawach tego rodzaju, co automatycznie wiąże się z niższym nakładem pracy pełnomocnika niż ma to miejsce w przypadku spraw rozpoznawanych na rozprawie. Prawidłowo zatem w przedmiotowym nakazie zapłaty Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2492 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (w tym kwotę 2400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego pełnomocnika powoda).

Z kolei w przedmiotowym wyroku Sąd Rejonowy prawidłowo przyznał powodowi kwotę 3917 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 3600 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika powoda, zgodnie z treścią § 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. W razie bowiem skutecznego wniesienia sprzeciwu (co w przedmiotowej sprawie miało miejsce) sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu jawnym na rozprawie, z czym ustawodawca wiąże obliczanie stawki wynagrodzenia radcowskiego według zasad ogólnych, tj. wprost § 2 w/w rozporządzenia. Ubocznie jedynie zauważyć należy, że Sąd Rejonowy błędnie w uzasadnieniu orzeczenia o kosztach procesu wymienił kwotę 30 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu zamiast kwotę 300 zł. Fakt ten nie miał jednak żadnego wpływu na prawidłowość orzeczenia o kosztach procesu, Sąd pierwszej instancji prawidłowo wyliczył bowiem te koszty (3600 zł – koszty zastępstwa pełnomocnika, 300 zł – opłata od pozwu, 17 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa, łącznie 3917 zł).

Na koniec już tylko wskazać należy, że jakkolwiek pozwany twierdził w trakcie procesu, że nie otrzymał wezwania do zapłaty, co skutkować – jego zdaniem – powinno oddaleniem żądania w zakresie odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych, to jednak przed zamknięciem rozprawy oświadczył, że wie, że jest zobowiązany do zapłaty odsetek, prosi jednak o nieobciążanie go kosztami procesu. Zważyć należy jednocześnie, że pozwany nie zaoferował Sądowi żadnego dowodu potwierdzającego brak obowiązku zapłaty, jak również wskazującego na zmianę terminów płatności. Pozwany nie zaprzeczył, że otrzymał towar od powoda oraz przyznał, że za niego nie zapłacił. Tymczasem termin zapłaty spornych należności określony został w fakturze załączonej do pozwu. Powód zaś załączył do akt potwierdzenie nadania wezwania do zapłaty, jak i korespondencję elektroniczną poprzez którą pozwany również został wezwany do uregulowania należności.

Reasumując, Sąd Okręgowy uznał apelację pozwanego za nieuzasadnioną, a w konsekwencji oddalił ją na podstawie art. 385 kpc w związku z art. 505¹⁰ § 1 i 2 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na mocy art. 98 § 1 kpc w związku z art. 99 kpc. Zasądzona od pozwanego na rzecz powoda kwota 450 zł ustalona została na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 w związku z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.